

فصلی دیگر از کتاب هنرپیشگی
دکتر حکمدادی، نوشته د. ج. نژموفند
که آقای دکتر مهدی هنرمند
آنرا به مارمو برگردانده‌اند.

هنرپیش

آزمایش - سخن - دنباله سخن - لهجه - تعلیم حرکت - مطالعه شخص بازی -
ایجاد صوت - تنظیم زمان و تضاد و تقابل - حرکت نست و سر - همکاری -
تمرین بالباس - «اعصاب» - نمایش

اگر لازم است باشیاء بخوبی روحی صحنه ظاهر شوید باید در همین موقع خودتان را به آن اشیاء عادت دهید. و تاموقع تمرین نهائی (تمرین بالباس) آن اشیاء را بکار ببرید و اگر موجود نبود به مدیر صحنه مراجعه کنید. بازی کردن با اشیائی در روی صحنه یا نگاهداشتن آن بشما کمک فراوان میکند زیرا دستهای انسان در روی صحنه بیکاره‌تر و ناراحت‌تر از موقع معمول بنظر می‌آید. البته شخص میتواند دستهای خود را گاه بگاه در جیب کند و اگر خیلی ناراحت شدید و لباسی که به تن دارید جیب ندارد گاهی ممکن است دستهارا پشت سر نگاهدارید منتظر نباشید که تمام مسائل دریک تمرین برای شما روشن و معلوم شود. ولی یک قاعدة کلی را باید از همان آغاز کار در مدنظر خود قرار دهید و آن اینست که باید اطمینان حاصل کنید که هر کلمه‌ای که در روی صحنه ادا میکنید در دورترین نقطه تالار نمایش شنیده میشود. در تئاتر هیچ چیزیش از نشیدن صحبت هنرپیشه، تماشاکن‌ها را ناراحت نمیکند.

این نقص واقعاً بخودمنی نیست.

اگر در بیان خود احساس ضعف میکنید باید هرچه در قوه دارید
بکوشید این نقص را مرتفع سازید. معنی واضح صحبت کردن با بلند
حرف زدن تفاوت دارد. برای اینکه کلمات شما شنیده بشود لازم نیست
فریاد بکشید. یکی از عیوبهای بزرگ در صحبت کردن پائین انداختن
آخر جمله است. شاید شما متوجه شده باشید که در صحبت روزانه هم
بعضی این عیوب را دارند. کوشش کنید آهنگ صدای شما واضح و رسانید
باشد و هجاهای بطور کامل تلفظ شود. این مقصود با بکار بردن صحیح
و دقیق لبها وزبان حاصل میشود. در مقابل آینه بنشینید و تمرین کنید.
خواهید دید که هر وقت لبهای خود را خوب بکار بستید بیانات شما
 واضح میشود. بدون اینکه ناراحت باشید یاخجالت بکشید سررا طوری
بگیرید که بتوانید کلمات را بسهولت و در کمال راحتی بهیرون پرتاپ
کنید. زیر لب و ناشمرده صحبت نکنید. اگر این نکات را بکار بینید
متوجه میشوید که حتی اگر آهسته یا زیرنفسی ولی بطور صحیح صحبت
کنید صدای شما تا ته قالار نمایش میرسد.

کارگردان راجع به قندی و کندی صحبت شما بشما کمک میکند.
گاهی میخواهد سرعت پیشرفت نمایش در جاهای بخصوصی تغییر یابد
والبته اگر شما به دستور و توصیه او عمل کنید بالشکال موافق نخواهد
شد. تعیین و تنظیم زمان بیان مطالب بعهده خود شماست زیرا با این
وسیله شما میتوانید تأثیر در اماتیک کاملی از آنچه بشما محول شده است
در شنونده ایجاد کنید. این امر البته تاحد زیادی مربوط به قوای غریزی
شما در فن هنر پیشگی است و شما بزودی کشف خواهید کرد که تغییر
قندی و کندی واستفاده از مکثهای در اماتیک تاچه اندازه خوش آیند
و دلپذیر است.

در فصل مربوط به کارگردانی، مطالبی درباره دخول و خروج
هنرپیشه بیان شد. در مورد ورود به صحنه باید بدانید که وقتی شما
نخستین بار روی صحنه ظاهر میشوید تماشاکن‌ها شاید به هویت آن
نقشی که بعهده شماست آگاه نباشند. مصنف نمایشنامه بطور قطع عباراتی
برای شما طرح میکند که شما در هر نقشی که هستید بتوانید خودتان را
معرفی نمایید ولی شما هم باید هرچه میتوانید در این خصوص به آنها کمک کنید.
باید توجه داشت که حرف زدن و در عین حال حرکت کردن روی
صحنه بطور کلی کار صحیحی نیست. زیرا حواس مردم پرست میشود

وبهتر اینست که اول حرکت کنید و بعد حرف بزنید . مکثی که درنتیجه این عمل حاصل میشود تعلیقی بوجود میآورد که درتئاتر اهمیت آن برکسی پوشیده نیست . ولی دراین خصوص کارگردان ممکن است عقیده اش با شما مخالف باشد . بعید نیست شما عباراتی داشته باشید که برای پیشرفت داستان چندان مفید نباشد و با اینکه شما باید همیشه هر اقب باشید که بیاناتتان کاملاً شنیده شود باید بدانید که این قبیل عبارات را میتوانید بگوئید و بگذرید . عبارات دیگر باید تا آنجا که برای شما مقدور است با تمام قوت و معناییان شود . البته مقصود این نیست که چشم خودتان را به دامنهٔ صحنه بدوزید و مانند کسی که نطق سیاسی میکند صحبت کنید بلکه مقصود اینست که همیشه بگوشید در بیانات و حرکات خود رعایت تضاد یا تقابل را بکنید .

شاید مهمترین موضوعی که شما باید دربارهٔ بیانات خود در نظر بگیرید اینست که در گرفتن دنبالهٔ سخن طرف مقابل چابک باشید . صبر نکنید که طرف مقابل حرف خودش را کاملاً تمام کند و پس از آن شما خودتان را برای ادائی جملهٔ خود آماده سازید . اگر تمام این وقفه های متوالی را که شما و هنرپیشه های دیگر ضمن مکالمه در روی صحنه ایجاد میکنند جمع کنید متعجب میشوند ، که مدت اجرای نمایش درست نیم ساعت طولانی تر از حد لازم شده است . ما در مکالمه عادی اینقدر رعایت آداب و رسوم را نمیکنیم که تا صحبت طرف مقابل کاملاً انجام نپذیرفته ما شروع بحروف زدن نکنیم . ولی با وجود این هر گز نباید حرف دیگری را قطع کنید ، مگر اینکه در نمایشنامه قید شده باشد . باید بی درنگ و بی تردید بعد از خاتمهٔ صحبت طرف مقابل بیانات خود را شروع کنید . اگر غیر از این باشد تماشا کن ها تصور میکنند که نمایش تمرین نشده ای را تماشا میکنند و هیچ چیز ملال آورتر از این نیست .

برای اینکه در این کار تسلط کامل یابید باید نه تنها عبارات خود و دنبالهٔ سخن دیگران را کاملاً ازیر بدانید بلکه باید تمام عبارات و جمله های را که هنگام حضور شما در روی صحنه بین دیگران ردوبدل میشود نیز از حفظ داشته باشید . این امر بشما فرصت میدهد که داستان و تندی و کندی بیان و حرکات خود را کاملاً احساس کنید .

ولی با همه اینها یک خطر بزرگ در این راه هست که هنرپیشه های غیر حرفه ای عموماً به آن دچار میشوند . و آن اینست که بنابه استعداد غریزی اغلب آهنگ و حالت صدای شخص مقابل خود را تقلید میکنند .

بسیار مشکل میتوان تشخیص داد که در چه موقعی شخص این کار را میکند و تنها کسی که احتمال دارد ملتافت این عیب شود کار گردان است . پس اگر شما مثلاً بایک شخص «اسکاتلندي» در روی صحنه بازی میکنید متوجه باشید لهجه اورا تقلید نکنید . اگر هنرپیشه‌ای به لحاظ نقشی که دارد مجبور باشد باکنده صحبت کند برای شما مشکل است که لحن صدای اورا نگیرید . واين مرض مسری همینطور به دیگران سرايت میکند بطوري که يك وقت ملاحظه میشود که تمام هنرپیشه‌ها بایک آهنگ و بایک لحن سخن میگويند . شما بخاطر داشته باشید که حتی سرعت صحبت خود را هم متنوع کنید تا یکنواخت نباشد .

بسیاری از هنرپیشه‌های غیر حرفه‌ای در حرکات «دست و سر» *gesture* زیاده روی میکنند . البته مقصود از بیان این نکته این نیست که هنرپیشه کمتر از حد لزوم از دست و سر خود استفاده کند . با وجود اینکه هر حرکتی در روی صحنه کمی با مبالغه صورت میگیرد ولی این هم اشتباه بزرگی است که انسان دستهای خود را مثل پره چرخهای آسیای بادی مدام در هوا بحرکت درآورد . از حرکات دست و سر باید فقط بعنوان تأکید ملایمی برای تقویت بیان یا بجای خود بیان استفاده شود . اگر حرفی ندارید بزرگ تصور نکنید که باشانه بالا انداده این یا قدم زدن روی صحنه باید توجه تمثیل‌کن‌ها را جلب کنید . ممکن است وظیفه شما این باشد که ضمن صحبت دیگران با حرکات خود تمثیل‌کن‌ها را به هیجان بیاورید یا خوشحال و بدحال کنید یا بترسانید ولی سخت مراقب باشید که حرکت غیر لازم و بیمورد نکنید . حرکت دست و سر همواره باید محدود باشد . اگر چشم انداز خود را بسمت هنرپیشه مقابل بگردانید و نه تمام سر را بمراتب هؤلئه است . برداشتن یک سیگار از قوطی سیگار و روشن کردن آن ممکن است بیشتر اعتراف ضمیر و روحیه شما باشد تا حرکاتی که به دست‌ها و شانه‌های خود میدهید .

اگر مثلاً شما نقش یک یهودی را بازی میکنید باید عادات و اطوار اورا خوب فراگیرید ولی در اجرای یک نقش سر راست *Straight Part* (بالباس و قیافه عادی) مراقب باشید در حرکات دست و سر زیاده روی نکنید . هنرپیشه بابکار بردن صدھا رمز و اشاره کوچک میتواند خودش را به تمثیل‌کن‌ها معرفی کند مثلاً گذاشتن یک انگشت بصورت - گذاشتن دست به سر - دست درجیب شلوار کردن و اگر لباس تاریخی بتن دارد کمر بند را بادست گرفتن . آنچه بیان شد

البته جنبه کلی دارد و بزرگترین توصیه‌ای که میتوان کرد اینست که در حرکات دست و سر نباید آنقدر زیاده روی شود که توجه تماساکن‌ها را جلب کند . اگر باید چیزی یا کسی را با انگشت نشان دهید بخاطر داشته باشید آن دستی را بکار ببرید که از تماساکن‌ها دورتر است . اگر باید روی یک پا ، بزمین زانو بزنید مواظب باشید زانوئی را روی زمین بگذارید که نزدیک به تماساکن‌ها است .

در سالهای اخیر کار گردانهای هستند که صحبت کردن هنرپیشه را در حالی که پشتش به جمعیت است مردود نمیدانند . بدیهی است از این کار تا آنجا که امکان دارد باید خودداری کرد .

اگر لازم است روی صحنه غذا بخورید مراقب باشید لقمه‌های شما هرچه ممکن است کوچک باشد . البته برای شما غذاهای نرم تهیه میکنند که زود جویده شود و احتمال گرفتن گلو درین نباشد . اگر لقمه کوچکی دردهان داشته باشید در کمال سهوالت میتوانید غذا را بجوید و در ضمن حرف هم بزنید . در هورد مشروب نیز همین اصول باید رعایت شود .

سیگار کشیدن روی صحنه اگر هنرمندانه عمل شود بسیار مؤثر خواهد بود و نکته مهمی که در اینخصوص باید در نظر داشت اینست که در سیگار دود کردن شتاب نکنید . سیگار یا چیق (پیپ) خودرا در کمال آرامی وطمأنی نه روشن کنید و اگر از لحاظ بازی ضروری باشد از مکرر روشن کردن چیق نیز خودداری کنید . برای روشن کردن سیگار مراقب باشید که بیرونی از عمل خاموش نشود . روشن کردن سیگار یا چیق وقتی با حرف زدن توأم شود مؤثر قرار است و مکث طبیعی که هنگام فرو بردن دود پاک اول حاصل میشود همیشه کیفیت در آماتیک دارد .